

Horváth Florencia

TÁMASZPONT

hazafelé menet éjjel mérges kutyák ugatnak rád.
félni szoktál, a félelemtől elfáradsz.
füledben még ma is ott a duna nehéz sodrása.
már rég egy olyan tájon élsz,
ahol nincsenek költők.
a vadludak itt is együtt repülnek az égen,
az emberek itt is párban sétálnak.
füledben még ma is ott a nyelv,
amin nem tudsz megszólalni.
benned a hullámverés, az álmukban
vonyító kutyák szava.
nem tudsz nyugodni, nem ismered
a titkot:
önmagadban keresd bűneid bocsánatát.

NEIL

kövek gurulnak a felszínen,
elgurulnak, és nem mennek tovább.
most bogozza szálait az idő,
most próbál találni elhagyott laktanyát.
fészkek laknak a szívben,
fészkekben mindet visszük tovább.
aranyból font mellvértre
tűzött gyerekkéz tépte búzavirág.
elhagyod a légkörzést,
és elhagyod örökre a virágzó fákat.
ne félj, felment a jóistenhez,
ne félj, most utánaindulok keresni.
kövek gurulnak a felszínen.

kövek gurulnak, és nem mennek tovább.
elveszttem az utolsó kagylót,
amit a tengerből szedett, hátha megtalálja.

KERÜLET

Van egy hely valahol, ami a senkié,
valahol itt van a szentségek földje.
Nem árulnám el érte a hazát, mégis
naponta oda vágyom. Kirobbantott
a menekülés szikrája egy jól
meggondolt, talán még biztosnak
is nevezhető pontról. Az időt ezentúl
megállókban mérem, országom
nézheti elhibázott indulásaim.
Még kapaszkodom, de ha nem vagyok
elég gyors, a tekergő szerelvény
könnyen feldönt. A sínek túlságosan
lent vannak, a sínek nem tűnnek elég
hosszúaknak mégsem. Már nem álló,
még nem induló helyzetek között
látható csak fele királyságom.

ESŐZÉS

A jégdarabok elől
háztetők alá
bújsz, nem félsz
belenézni az autók
fényszóróiba. Számolod
a lökések közti
neonszálakat az égen,
kívánsz valamit, hogyha

megdörren. Kócos
hajadba néha a szél
belekap, esténként
fésülöd, reggelre elered
újra. Visszasírod
gyerekkorod, amikor még
kitűnhettél azzal, hogy
nem félsz, ma már
kötelességed. Nem
akarod mutatni
magad, elég az első
megrettenés és falaid
mögé menekülsz,
néha mégis kicsalogat
a csendes eső.

Mag